

Dluh, který Bůh maže každý den

ODPUŠT NÁM, JAKO I MY ODPOUŠTÍME

Bůh nás miluje, a proto nám vždy odpouští. Naše spása však pramení z naší schopnosti milovat se navzájem, tak jako to dělá on.

Katecheze č. 7 z cyklu „Otče náš“

Dluhy a úvěry

Ve slovech modlitby Otče náš je použit výraz, který připomíná banku: „Odpust nám naše dluhy“ (V Mt 6,12 řecké „*ofeiléma*“ znamená dluh, provinění. V modlitbě Páně jde o dluh, který má člověk vůči Bohu. V Lk 11,4 je v modlitbě Otče náš použit výraz „*hamartías*“ – hříchy. Srov. A. Novotný, *Biblický slovník*). Z toho ovšem nevyplývá, že bychom s Bohem uzavírali nějaké obchody! Zvyšují naše hříchy nějaký dluh?

Úvahu je třeba obrátit. Bůh nám svým darem života poskytl úvěr. Spolu s důvěrou v lidské bytosti nám dal k dispozici velké zdroje: různorodé a vzájemně se doplňující schopnosti každého z nás; vztahy s vlastní rodinou a ostatními lidmi; zemi, na níž můžeme žít a z níž můžeme čerpat prostředky nezbytné pro každodenní život. To jsou talenty z podobenství o hřivnách (Mt 25,14-30).

Bůh očekává, že úvěr bude dobře využit: svěřené prostředky nebudou promrhány, ale rozmnoženy; nebudou ničit, ale budovat; nebudou využívány sobecky, ale ve prospěch všech. Každý den dostáváme 86 400 vteřin, abychom naplnili Boží sen; pokud tak neučiníme, dluh zůstává. Hříchem je neuskutečněné dobro stejně jako vykonané zlo. Potřebujeme proto jeho odpuštění, aby byl dluh, byť nezasloužený, zrušen.

Pracovní list č. 1 nám může pomoci přemýšlet o tom, co nám Bůh dal, o druhích a množství talentů, které jsme dostali. Aby názor na nás samotné neznehodnotil pravdu, doporučujeme výměnu názorů s tím, kdo nás dobře zná.

Míra odpuštění

V modlitbě ale Ježíš dodává: „Jako my odpouštíme našim dlužníkům (ofeiletais)“, viz Mt 6,12. Má někdo vůči nám nějaké dluhy? Pomůže nám podobenství o dvou dlužnících (Lk 7,41nn) a o nemilosrdném služebníkovi (Mt 18,21-35). Ano, i s námi může být zacházeno nespravedlivě, urážlivými gesty, slovy a myšlenkami; když někdo nedodrží sliby nebo neudělá to, co by pro nás měl udělat.

Ježíš mluví jasně: můžeme prosit Boha o odpuštění, pokud je míra odpuštění, kterou dáváme lidem, našim bratrům a sestrám, stejná. Můžeme se dovolávat Božího milosrdenství, pokud sami máme na srdci bídu druhých (viz **pracovní list č. 2** „V rodině“).

Zrušení dluhu

Všichni potřebují odpuštění, protože nikdo není dokonalý. Všichni potřebují pomoc, protože nikdo to nezvládne sám. Všichni potřebují odpuštění části dluhu, protože jsme dostali mnohem víc, než můžeme vrátit tím, že to nabídneme svým bratrům a sestrám. Bůh to ví a stále nás miluje. Zve nás k lásce, aby nám prospěl: její opak totiž zvyšuje bolest a utrpení živých bytostí. On nás ztrácí, když se někdo z nás ztratí; je šťastný, když všichni získávají.

Může tomu tak být i mezi lidmi: na některých místech a v některých společenstvích mají znovuzískané životy větší cenu než vynaložené peníze; lidé zde znamenají víc než věci. Tam je evangelium živé a Bůh je na to hrdý. Pojďme společně najít nějaké příklady!

Všichni se můžeme v tomto směru pohnout z místa tím, že se povzneseme nad křivdu nebo budeme milosrdní v soudech a postojích k souzeným. Pak si můžeme být jisti Božím odpuštěním.

Autor: Daniele Fornelli

Překlad a úpravy z Dossier Catechista 7/2023 – 2024 David Žofák